ד"ה / שיטה	TIME
אתו	2:43:21
והא	2:45:07
אין	2:52:22
בקוטרא	2:56:54
לדידי	3:00:40
בקוטרא	3:03:10
מרחיקין	31:45
ולא	35:20
בית	38:40
אלא	41:09
והתניא	42:58
יורש	56:50
וצריכי	1:01:20
אחורי	1:02:45-1:06:05

אתו אומני ויתבי תותייהו. בקרקע שלהן היו יושבין ולא בקרקע של רב יוסף מדפריך בתר הכי "והא גרמא הוא":

והא אחזיקו להו. פי' ר"י ב"ר מרדכי כיון שלא בא להחזיק בקרקע של חבירו ולומר שלו הוא אלא להשתמש בעלמא שנהנה ממנה מועלת חזקה שלא בטענה דמסתמא לא היו אומרים שמכר להם רב יוסף תשמיש זה והוו כי הנהו דלעיל (דף ו.) דאחזוק להורדי דמועלת חזקה שלא בטענה דמדלא מיחה ג' שנים מחל לו. ואין נראה, דאם לא הקנה לו, כי החזיק להורדי אמאי החזיק לכשורי אלא על כרחך התם שטוען שהקנה לו ולהכי אחזיק לכשורי דאין אדם עושה קנין למחצה (ע):

אין חזקה לנזקין. אומר ר"ת דאפי' הקנה (י) יכול לחזור בו דקנין בטעות הוא דסבור היה שיכול לקבל ועכשיו אין יכול לקבל ואין נראה דמדקאמר "אין חזקה לנזקין" איכא למידק הא ראיה יש כדדייקינן בחזקת הבתים (לקמן דף מט:) גבי הא דתנן ואלו י) (לאשה) חזקה בנכסי (בעלה):

בקוטרא. נראה לר"י דוקא בקוטרא דכבשן שהוא גדול ומזיק ביותר אין חזקה כדאמר במרובה (ב"ק דף פב:) אין עושין כבשונות בירושלים מ"ט משום קוטרא ודוקא נמי בית הכסא שלהן (כ) שהיה למעלה מן הקרקע והיה מסריח ביותר אבל בשלנו שהוא מכוסה יש חזקה:

לדידי דאנינא דעתאי. פי' שהיה איסטניס כדאמרינן בערבי פסחים (פסחים דף קיג: ושם) שלשה חייהם אינן חיים הרחמנים והרתחנים ואניני הדעת אמר רב יוסף וכולהו איתנהו בי:

בקוטרא ובית הכסא דמו. והא דקאמר "אפיקו קורקור מהכא" משמע דמשום עורבים היה אומר, ולאי אם לא היו עורבים היה סובל אף על גב דאניגא דעתיה, אי נמי העורבים היו אוכלים הדם ופורחים ומקנחים בפירות:

מרחיקין השובך מן העיר חמשים אמה. מפני התבואה הנשטחת בגגות העיר כדי לייבש אבל לתבואה שבשדות ליכא למיחש בקרוב לעיר' לפי שהשדות רחוקין מן העיר אלף אמה כדתנן (ערכין דף לג:) אין עושין מגרש שדה ולא שדה מגרש:

ולא יעשה שובך תוך שלו. ברחוק מן העיר בין השדות ואיצטריך למיתני תרוייהו דאי תנא

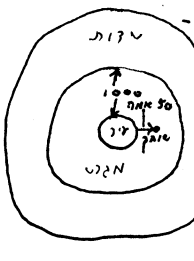

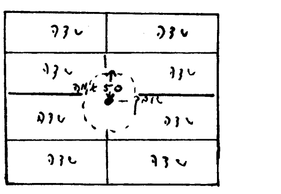

רישא להרחיק מן העיר התם דוקא מרחיק מפני שתבואות העיר מגולות: הן (ה) בחצר הן בגג אבל תבואה הנזרעת בשדה ומכוסה אין צריך להרחיק, ואי תנא סיפא משום דבשדות שכיחא תבואה אבל בעיר דלא שכיח כולי האי אימא לא:

בית ארבעת כורין כמלא שגר היונה. ור' יהודה ורבנן לא פליגי בשגר היונה כמה הוי דמודו רבנן דבית ארבעה כורין הוי שגר היונה אלא רבנן סברי כיון דבחמשים אמה מליא כריסייהו כדאמרינן בגמ' תו לא מזקי טפי ור' יהודה סבר דכמלא שגר מזקי:

אלא אם כן הרחיק שלשים ריס. היינו ד' מיל דהמיל = ז' ריס ומחצה, ופעמים שהגמרא נותן שיעור בריסין ופעמים במילין ופעמים בפרסה:

והתניא בייסוב אפילו מאה מיל (ו). תימה דמאי ס"ד דהוי פי' בייסוב אלא קרי העיר יישוב א"כ אפילו מאה מיל נמי דוקא כמו שמשמע אלא אפילו אלף מיל או יותר א"כ בשום מקום לא יפרוס אפילו במדבר ורחוק ילאין סוף מן העיר ואפילו אם נאמר דמאה מיל דוקא מכל מקום היאך יפרש את הברייתא (ב) דהכי תניא בתוספתא דמרובה ואין פורסין נשבין לעופות אא"כ הרחיק מן הישוב שלשים ריס בד"א במדבר אבל בישוב אפי' מאה מיל לא יפרוס כיון דעיר קרי "ישוב ומאי ס"ד דהכי פירושו "בד"א במדבר" פי' שאין זרעים "אבל בישוב" פי' בישוב זרעים אפילו מאה מיל לא יפרוס אם כן מאי קשיא ליה: והאמר ריב"א דודאי ס"ד דאיירי בישוב זרעים ולהכי פריך ומישתעי שייטי שלשים ריס ותו לא אפי' בישוב זרעים והא מיכח דבישוב זרעים שייטי טובא ואין זה אלא משום אכילה דאמה דלא מליא כריסייהו בחמשים אמה ומשני דלא איירי בישוב זרעים אלא בישוב שובכין וישוב כרמים והוי "מדבר" היכא דליכא שובכים וכרמים:

יורש תנינא. וס"ד המקשה דמהני' השמעינן ביורש והיה בלוקח, ומיהו רב זביד דנקט נמי יורש, המתני' דלקמן סמיך אבל מתני' דהכא לא שמעינן מינה יורש מדאיצטריך מתני' דלקמן:

וצריכי. ומ"ש ביורש נמי ליתני תרתי וי"ל דאשמעינן בלוקח וה"ה ביורש:

אחורי החילוגביה. פי' ז' טובי העיר במעמד אנשי העיר' שהרשות בידם כדאמר פרק בתרא דמגילה (דף כו.) וכיון דליכא לכל חד בדרך אלא פורתא מחלי טפי מיחד:

מסורת הש"ס

י) [צ"ל לאיש חזקה בנכסי אשתו וכ"א ברא"ש]: כ) ס"א דהא קשה רישא לסיפא דבישא קתני ל' ריס מן הישוב פורסין ובסיפא קתני אפי' מאה מיל לא יפרוס:

הגהות הב"ח

(ע) תוס' ד"ה והא וכו' דאין אדם עושה קנין למחצה והכא נמי מיירי שהיו טוענים שהקנה להם והוי חזקה שיש עמה טענה הס"ד: (י) ד"ה אין וכו' דאפילו הקנה לו בעדים יכול לחזור: (כ) ד"ה בקוטרא וכו' בית הכסא שלהן שהיו למעלה: (ל) ד"ה והתניא בייסוב אפי' מאה מיל לא יפרוס תימה וכו' א"כ אם אפי' מאה מיל: